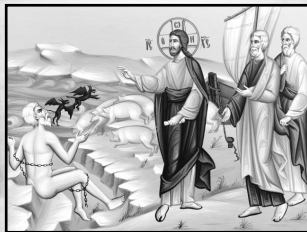

„Orice patimă e mai ușor s-o învingi de la prima ei apariție, decât atunci când ea se va împuternici, se va transforma în deprindere și te va stăpâni ca o a doua natură.”

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

CUPRINS

1. Duminica Vindecării demonizatului din tinutul gherghesenilor.
3. Demonizarea prin patimi.
4. Minunea dumnezeieștii Liturghii (IV).
5. Mucenicia Sfântului Emilian de la Durostorum.
6. Tăcerea, o cale către Dumnezeu.
7. Pagina copiilor.
8. Cuvința cu care să stăm în Biserică.

propriile sale patimi. Acesta este marele dar, pe care omul îl dobândește prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dobândește șansa ca la puterile sale naturale, care nu-i erau suficiente în lupta cu răul, să se adauge puterile dumnezeiești, și cu puterile dumnezeiești să biruiască, pentru că omul a primit darul neprețuit al împreună-lucrării cu puterile dumnezeiești.

Nu demonii au dus porcii în mare, ci porcii au dus demonii în mare. Prin urmare, demonii nu au avut putere nici peste porci. Aceasta este învățătura Bisericii noastre.

CEA MAI PRIMEJDIOASĂ TEMNIȚĂ E ACEEA ÎN CARE TE SIMȚI BINE

Oricând ar fi venit Mântuitorul, ar fi fost înainte de vreme pentru dânșii! Pentru orice om prins de o patimă sau de inerția răului orice vestire a sfârșitului este prematură. Facem această experiență în viața noastră de toate zilele. Amânarea la nesfârșit a hotărârii de a pune capăt unui viciu sau unui păcat, unei patimi adânc înrădăcinate, evident păgubitoare, se înscrie în această logică. Răul se vrea înveșnicit și reacționează cu multă potrivnicie la vestea sfârșitului.

Este interesantă reacția diavolilor, diferită de a oamenilor care fac rău: ei nu încearcă să se justifice, să spună că nu au făcut rău sau că l-au făcut din cauza altora, ci încearcă numai să îndepărteze momentul osândei.

Problema în fond nu era că Iisus a venit prea devreme. Problema era că a venit și că pune capăt puterii pe care diavolul o exercita asupra oamenilor. De ce pune capăt? Pentru că **Mântuitorul Hristos, prin trimiterea Duhului celui Sfânt, înarmează pe om cu putere dumnezeiască în vederea luptei cu răul, cu păcatul, cu diavolul și cu moartea, cu**

În timp ce animalul, în baza instinctului, este mai puțin cooperant cu răul, omul este foarte cooperant cu răul din pricina libertății lui. Acest dar extraordinar al libertății poate fi, în egală măsură, și marea dramă a omului. Libertatea presupune responsabilitate. **Omul însuși generează sau cheamă, invită duhurile necurate în sine și le cultivă, până într-acolo, încât el însuși poate deveni rău, în parte sau în totalitate, lăsându-se stăpânit de duhuri rele, cum sunt: duhul desfrânării, duhul lăcomiei, duhul minciunii, duhul beției, duhul hoției – foarte răspândit astăzi - duhul iubirii de arginți, al iubirii de stăpânire, etc.**

pasive la dispoziția patimilor noastre.

Dacă am contabiliza aceste situații - și ar trebui să facem lucrul acesta - ne-am speria noi înșine. Ne-am speria constatând înstrăinarea de propria noastră ființă. Ne-am speria constatând că suntem capacitați, asediați chiar, de anumite gânduri care nu sunt, de fapt, ale noastre, ci sunt generate și întreținute de aceste duhuri care se instalează în inima și în mintea noastră. Ne-am speria constatând că **nu mai trăim noi, ci am devenit pur și simplu instrumente**

Eu propun și studenților mei și credincioșilor un exercițiu, care ne este foarte necesar. Acela de a investiga cu multă onestitate să vadă ce imbolduri tainice, lăuntrice, ascunse stau la baza inițiativelor sau faptelor lor de fiecare zi, de fiecare clipă. Există o motivație declarată, mai puțin adevărată, a lucrurilor, dar există și o motivație ascunsă, mai adevărată. Ne surprindem, de exemplu, că foarte multe din faptele noastre au la temelie lenea, comoditatea, pentru care se găsesc justificări formale, exterioare, legitime. Ele par legitime în exterior, dar noi știm că nu sunt, dacă suntem onești cu noi înșine. Acesta ar fi rolul preotului la spovedanie, să-l ajute pe credincios să se citească pe sine, să descifreze în adâncul ființei lor adevăratele motive sau adevărații stimuli ai atitudinilor și faptelor sale. Oamenii trebuie ajutați să descopere că din lăuntru lor izvorăsc lucrurile și gândurile rele.

Cauzele exterioare sau împrejurările exterioare, pe care noi le invocăm, de obicei pentru a ne justifica, sunt numai niște pretexte. Din cauza faptului că se instalează în noi legiuni de demoni, legiuni de duhuri necurate, suntem victime ușoare patimilor și răului în general. Să luăm pe omul care are „darul” beției. Ce ironie, în popor se spune „are darul beției”! Acest om, cu darul beției, nu-și mai aparține. Am la spovedit soții de astfel de bărbați, care devin niște brute pur și simplu, dincolo de orice închipuire. În momentele, foarte puține de altfel, când sunt treji, sunt oameni foarte calmi, foarte așezați, dar când se activează „darul” beției, devin inumani! Se vede clar că nu se mai pot stăpâni, se vede clar că sunt stăpâniți de un duh rău. Ei înșiși se dau în mâna acestor duhuri. Acestea se instalează foarte adânc în om. Fiecare dintre noi se luptă cu una sau cu mai multe patimi, care sunt rezultatul acestor duhuri.

(din: Pr. Prof. Constantin Coman, „Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, București, 2010)

DEMONIZAREA PRIN PATIMI

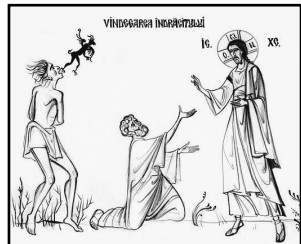
Omul sincer care se întâlnește cu Evanghelia este cucerit de învățăturile ei, de puterea, de harul pe care Dumnezeu îl transmite prin citirea și auzirea ei. Dacă acestea sunt efectele pe care le au asupra noastră citirea Cuvântului lui Hristos, cât de puternică trebuie să fi fost întâlnirea față către față cu Fiul lui Dumnezeu! Puterea Harului Duhului Sfânt i-a făcut pe apostoli să-l urmeze, pe păcătoși să se întoarcă de la păcat la virtute, pe bolnavi de la boală la sănătate. În fața acestei puteri dumnezeiești, demonii care puseseră stăpânire pe sufletul acestui om din ținutul Gherghesenilor s-au înfricoșat: *“Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-te, nu mă chinui!”*

În viața noastră am auzit de oameni demonizați, poate am și văzut. Ei nu sunt oameni bolnavi psihic, deși uneori au un comportament asemănător.

Demonizații sunt un caz extrem a ceea ce se întâmplă cu fiecare dintre noi în anumite momente. Să privim un om mândios. Se spune ca mânia e căruța dracilor și așa este! Pentru că de fiecare dată când ne mâniem, mintea noastră nu ne mai aparține. Ea este sub stăpânirea demonilor. Dar nu numai când ne mâniem suntem în această stare, ci **orice patimă care ne stăpânește, când o împlinim, nu (nouă) ne împlinim o dorință, ci demonilor.** Ne hrănește sufletele invidia? Nu, ci ne distruge. Ne hrănește sufletele mândria? Nu, ci ne prăbușește. Ne hrănește sufletul slava deșartă, dorința aceasta de a plăcea oamenilor, care atât de mult ne stăpânește astăzi? Nu, ci ne chinuiește cumplit, căci atunci când vrem să fim laudati de oameni suntem în stare să ne înjosim cumplit pentru aceasta. În acest fel, **cu cât este mai intensă o patimă în noi, cu atât demonii ne stăpânesc prin ea mai mult și ne asemănăm cu demonizatul din Evanghelia de astăzi.**

Umbla dezbrăcat de haina harului Sfântului Duh care ne păzește de demoni și se ascundea în morminte. Fiecare patimă este un mormânt al sufletului nostru în care ne ascundem de lumina și adevărata viață pe care ne-o aduce harul Sfântului Duh, dragostea lui Dumnezeu. Și cu cât mai mult ne ascundem, cu atât mai mult întunericul ni se pare firesc și lumina ne obosește ochii pe care i-am stricat prin patimi. **Demonii, oricât de mult rău fac omului, tot mai mult vor să facă. Ei sunt un stăpân nedrept. Oricât de mult le slujește cineva, trăind în păcate și patimi, ei nu îl iubesc, ci îl urăsc și îi pregătesc noi chipuri de a-i face rău.**

Dacă Dumnezeu i-ar lăsa pe demoni să își folosească toată puterea pe care le-am dat-o prin acceptarea patimilor, soarta noastră ar fi cea a turmei de porci: moartea. **Cum mila lui Dumnezeu îl vindecă pe demonizat, așa îl vindecă și pe cel ce se apropie de El.**

MINUNA DUMNEZEIEȘȚII LITURGHII (IV)

II. DUMNEZEIASCA LITURGHIE

Doxologia: „Binecuvântată este împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh”. Cu această doxologie preotul începe Sfânta Liturghie, pentru că și robii recunoscători fac același lucru când se arată Domnului lor. Adică mai întâi îl laudă, și după aceea îl roagă pentru nevoile lor.

Ecteniile: Și care este prima cerere a preotului? „Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre”. Zi-când „pace”, nu înțelege doar pacea dintre noi, atunci când nu ținem minte răul unul împotriva altuia, ci și pacea dinlăuntrul nostru, când inima nu ne osândește cu nimic. Desigur, de virtutea păcii avem nevoie întotdeauna, dar în special la ceasul rugăciunii, pentru că fără aceasta nimeni nu poate să se roage corect și să se bucure de vreun bine în rugăciunea lui. În continuare, ne rugăm pentru Biserică, stat și cârmuitori, pentru cei care se află în primejdii, pentru toți oamenii în general. Și nu ne rugăm doar pentru ceea ce interesează sufletul, ci și pentru nevoile materiale „pentru bună întocmirea văzduhului, îmbelșugarea roadelor pământului...” pentru că Dumnezeu este Cauza și Dă-tătorul tuturor și, doar spre Acesta trebuie să avem îndreptate privirile noastre. La toate cererile preotului, credincioșii răspund cu „Doamne miluiește”. A cere mila lui Dumnezeu este același lucru cu a cere împărăția Lui.

Antifoanele: După aceea încep cântările care conțin cuvintele inspirate de Dumnezeu ale profeților. Se numesc antifoane, și ne pregătesc pentru marea Taină. În același timp ne amintesc de primii ani ai venirii lui Hristos pe pământ, atunci când Acesta nu Se arătase la multă lume, și de aceea erau indispensabile cuvintele profetice. Mai târziu, când a apărut El însuși, n-a mai fost nevoie de profeți, după ce L-a vădit Sfântul Ioan Botezătorul.

Vohodul Mic: La ceasul în care se cântă antifonul al III-lea, are loc ieșirea cu Evanghelia însoțită de purtătorul de lumină. Diaconul ține Evanghelia, sau dacă nu există diacon, o ține preotul. Deci, în timp ce acesta urmează să intre în Sfântul Altar, stă la mică distanță de Ușile împărătești, și L roagă pe Dumnezeu să fie însoțit de sfinții îngeri, ca și ei să fie părtași la Sfânta Slujbă și la Doxologie. În continuare, înalță Evanghelia, o arată credincioșilor, și după ce intră în Sfântul Altar, o așază pe Sfânta Masă. Înălțarea Sfintei Evanghelii simbolizează arătarea Domnului, momentul în care Acesta a început să Se arate mulțimilor. Deci, prin Evanghelie se arată însuși Hristos. Acum, când El Se arată, nimeni nu mai ia seama la cuvintele profeților, de aceea după Vohodul Mic psalmodiem cântările care au legătură cu viața cea nouă pe care a dus-o Hristos. Îl laudăm pe Hristos pentru toate câte a făcut pentru noi. De asemenea, o preaslăvim pe Maica Domnului și pe ceilalți sfinți, în funcție de prăznuirea sau sfântul pe care-l cinstește Biserica în fiecare zi.

MUCENICIA SFÂNTULUI EMILIAN DE LA DUROSTOR (18 iulie)

După domnia Sfântului Împărat Constantin cel Mare, încercând să reînvie păgânismul, împăratul Iulian Apostatul, porni prigoană împotriva creștinilor, dând edict să fie interzis creștinismul în Imperiul Roman.

În acea vreme, fu trimis în cetatea Durostor un oarecare Capitolin pentru a cerceta dacă se mai aflau creștini în acele părți. Conducătorii cetății răspunseră că toți locuitorii se închină zeilor. Bucuros de răspunsul primit, Capitolin dădu ospaț chemând pe toți dregătorii cetății.

Însă pe când petreceau ei, tânărul Emilian intră în templul păgân și cu un ciocan de fier distruse statuile zeilor și răsturnă altarele și jertfele puse pe ele, apoi ieși nevăzut de nimeni. Îndată un slujitor îl înștiință pe Capitolin de cele întâmplate, iar acesta, plin de mânie, porunci să fie găsit vinovatul. Atunci slujitorii văzură un oarecare țaran trecând prin fața templului, pe care socotindu-l făptașul, îl arestară și îl bătură.

Văzând, Sfântul Emilian că este chinuit un om nevinovat în locul lui, merse dinaintea slujitorilor spunând că el a doborât idolii din templu. Fiind întrebat de ce a adus ocări zeilor, răspunse: *„Dumnezeu și sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe acești neînsuflețiți, ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muți și surzi, în care nu se află nici un fel de grăire”*. Auzind aceste vorbe, Capitolin ceru să fie dezbrăcat și bătut cu vine de bou. După ce îl chinură vreme îndelungată, Capitolin porunci să fie ars de viu ca nu cumva curajul și statornicia lui în credință să fie urmate și de alții. Atunci slujitorii îl scoaseră afară din cetate, aproape de malul Dunării, unde se pregătise un rug pentru și fu aruncat în foc. Însă focul cunoscând pe mucenicul Domnului, nu îl mistui, ci îl păzi întreg și neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin care erau aproape fuseseră cuprinși de flacăra. Văzând că a rămas nevătămat, Sfântul Emilian mări pe Dumnezeu și întorcându-se spre răsărit, se însemnă cu semnul crucii și ridicându-și privirea către cer spuse: *”Doamne, lisuse Hristoase, primește sufletul meu!”* Și zicând aceasta a adormit în pace în ziua de 18 iulie a anului 362.

Femeia lui Capitolin, fiind creștină în taină, rugată de credincioși, ceru de la bărbatul ei trupul noului mucenic spre a fi îngropat după cuviință. Și astfel, uns cu miruri și însoțit de cântări pline de evlavie, trupul său fu așezat în pământ în apropierea cetății Durostor, în locul numit Gedina.

Mănăstirea Ciolpani, lângă Buhuși, are Hramul Sfântului Emilian de la Durostorum, având o racla ce adăpostește moaștele Sfântului Emilian, precum și ale altor sfinți ai Bisericii noastre.

TĂCEREA, O CALE CĂTRE DUMNEZEU

Orice începător care tace descoperă ce învălmășeală de gânduri avem, ce neputință de a tăcea avem, câtă nevoie avem să fie gălăgie în noi, măcar muzică psaltică, dacă nu alt zgomot, numai și numai să nu rămânem singuri cu noi. Aceasta este frica de propria noastră conștiință, ce ne mustră pe noi și ne ceartă că nu am făcut bine.

Prin tăcere descopăr că, de fapt, e o nevoie de a fugi de mine așa cum fug de un câine care ar vrea să mă muște sau de cineva care vrea să îmi facă rău. Atâta timp cât eu neg, „nu sunt eu acela care m-am înfuriat adineauri, nu sunt eu cea care a mințit adineauri, nu sunt eu aceea căreia îi este frică, nu, nu, nu”, **eu nu pot tăcea și astfel nu pot auzi glasul lui Dumnezeu.**

Avem mare nevoie să învățăm tăcerea ca lucrare a minții. Că mult mai vorbim! Vorbim, vorbim... dar de ascultat nu ne ascultăm nici pe noi, nici pe cei din jur și, în orice caz, nu-L ascultăm pe Dumnezeu. Cred că Părintele Rafail Noica spunea odată că omul tot cere, cere, cere și Dumnezeu zice: „Eu aș vrea să-i răspund dar dacă el nu tace deloc, ca să-i pot răspunde... cum să intervin?”.

Să tăcem. Să ne facem niște „insule de tăcere” în timpul zilei. Să intrăm în pielea noastră, pur și simplu, și să tăcem. Adică să nu mai vorbim nici cu buzele și nici cu gândurile. Gânduri vor veni și vor pleca, dar ne putem uita la ele ca la niște muște care zboară pe lângă noi... Dacă devin obraznice să le alungăm cu gândul la Dumnezeu. Cu rugăciunea.

Un mod de a tăcea și de a nu ne împrăștia este de a da atenție unor mișcări ale trupului nostru. De exemplu, respirația sau bătăile inimii, dacă ni le auzim. Și ce aud și văd îi dau lui Dumnezeu și zic:

„Uite Doamne, uite ce gândesc eu, schimbă tu gândul acesta. Doamne, uite ce simt eu, sfințește tu simțirea asta!”

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu și această întoarcere este să mă dau pe mâna Lui cu păcatele mele, cu neputințele mele - și atunci vine ceva extraordinar. Pe măsură ce eu spun „Doamne, eu mint”, eu nu mai sunt mincinosul acela.

„Când ai gustat iadul în tine și nu îl mai proiectezi pe ceilalți, nu mai poți să uiți și nu mai poți să-L cauți decât pe Dumnezeu și cum uiți să zici Doamne ajută-mă, Doamne miluiește-mă, cum năpădește groaza aceea pe tine din nou și o vezi în tine. Chiar când te uiți la celălalt care face ceva rău, tot înlăuntrul tău o simți” și ce simți să oferi lui Dumnezeu spre vindecare și sfințire.

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU PENTRU OAMENI

Se spune că, odată, un om mergea printr-un deșert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârșită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele pașilor săi. La un moment dat omul a observat că alături de el au apărut și alte urme, ca și când mai era cineva, o persoană ce mergea odată cu el și ale cărei urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:

- De ce sunt patru urme în nisip, când eu sunt singur? Cine ești și de ce nu te văd?

Dar o voce i-a răspuns:

- Sunt Dumnezeu! Nu ești singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău și vei ajunge cu bine la capăt!

Omul a căzut în genunchi și i-a mulțumit Domnului că S-a îndurat de el, după care și-a continuat drumul, convins că acum va reuși. Și a mers, a mers, până când într-un final a simțit că nu mai poate face un pas măcar. Căzut în genunchi, a privit în spate și... ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip, nu se vedeau decât urmele pașilor săi.

- Doamne - a spus omul îndurerat - de ce m-ai părăsit, de ce nu sunt decât două urme în nisip?!

Dar, aceeași voce i-a răspuns cu blândețe:

- Pentru că, până acum, Eu te-am dus în brațe.

Deodată, omul nostru a simțit ceva rece, rece, și a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câțiva negustori îl ridicaseră și îl stropiseră cu apă. Atunci când a simțit apa rece pe față s-a trezit, amintindu-și de visul său.

- Binecuvântat să fie Domnul! a strigat omul. Cum de m-ați găsit?

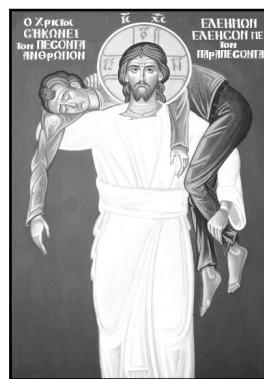
- Am văzut niște urme în nisip și ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit. Erau, într-adevăr, urmele tale.

- Voi credeți că urmele mele v-au adus aici?! Nu. Dumnezeu, Care S-a îndurat de suferința mea, El v-a călăuzit pașii spre mine, altfel aș fi murit.

Ferice de aceia care au mereu încredere în ajutorul Domnului și nădăjduiesc în mila Lui. Ferice de cei ce își deschid inima ca să primească dragostea lui Dumnezeu.

„Chiar dacă noi ne îndepărtăm uneori de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne mereu aproape de noi.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Dumnezeu este mai aproape de fiecare om decât este omul însuși față de sine.” (Sfântul Iustin Popovici)

SĂPTĂMÂNA: 13 - 19 IULIE 2014

Luni, Marți, Joi	07:30	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreim cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Vecernia Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii, doctor fără de arginți
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

CUVINȚA CU CARE SĂ STĂM ÎN BISERICĂ

Fii următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos. Fraților, vă laud că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile cum vi le-am dat. Dar voiesc ca voi să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, iar capul femeii este bărbatul, iar capul lui Hristos: Dumnezeu. Orice bărbat care se roagă sau proorocește, având capul acoperit, necinstește capul său. Iar orice femeie care se roagă sau proorocește, cu capul neacoperit, își necinstește capul; căci tot una este ca și cum ar fi rasă. Căci dacă o femeie nu-și pune val pe cap, atunci să se și tundă. Iar dacă este lucru de rușine pentru femeie ca să se tundă ori să se radă, să-și pună val. Căci bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat. Și pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea și femeia este datoare să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngeri. Totuși, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul. Căci precum femeia este din bărbat, așa și bărbatul este prin femeie și toate sunt de la Dumnezeu. Judecați în voi înșivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit? Nu vă învață oare însăși firea că necinste este pentru un bărbat să-și lase parul lung? Și că pentru o femeie, dacă își lasă parul lung, este cinste? Căci părul i-a fost dat ca acoperământ. Iar dacă se pare cuiva că aici poate să ne găsească pricină, un astfel de obicei (ca femeile să se roage cu capul descoperit) noi nu avem, nici Bisericile lui Dumnezeu.

Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239
 Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191
 Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia Parohiei Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742.973.355
 Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com